

† *Πρεσβυτέρου Βασιλείου Σηλιοπούλου*

Γερόντισσα Γαβριηλία

Κρίσεις καὶ Σχόλια στὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου:

«Ἡ Ἀσκητικὴ τῆς Ἀγάπης»

Γαβριηλίας Μοναχῆς (Ἀθῆναι 2003)

Προλεγόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου

Μέρος Α'.

- *Πρόλογος.*
- *Γενικά.*
- Α': Στοιχεῖα Συγκρητιστικά.*
- Β': «Μέτρα ἀσφαλείας».*

Μέρος Β'.

- Γ': Ἰνδουϊσμός - Γκουρουϊσμός.*
 - *Μύηση.*
 - *Γλωσσολαλιά.*
 - *Χορτοφαγία.*
 - *Ὀλιστικὴ θεώρηση τοῦ κόσμου.*
 - *Yama.*
 - *Ἀνοπαρξία - Νέκρωσις.*
 - *Διαλογισμός.*
 - *Θετικὴ Σκέψις.*
 - *Διαφήμιση ἰνδουϊστῶν διδασκάλων.*
 - *Δεισιδαιμονίες.*

Μέρος Γ'.

- Δ': Μηνόματα - Ὁράσεις - Πλάνες.*
 - *Ἰαματικὸ χάρισμα.*
- Ε': Ἡ Ἀγάπη.*
- Ζ': Φυσιοθεραπεία.*
- Ζ': Ἀρίστη εἰσαγωγή στὸν Γκουρουϊσμό.*
- *Ὡς Ἐπίλογος.*

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
᾽Ορθοδοξίας μας

« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατὰ Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »

■ Ἕνα πλήρως συγκρητιστικὸ βιβλίο

Γερόντισσα Γαβριηλία*

Κρίσεις καὶ Σχόλια στὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου:

« Ἡ Ἀσκητικὴ τῆς Ἀγάπης »

Γαβριηλίας Μοναχῆς (Ἀθῆναι 2003)

Προλεγόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου

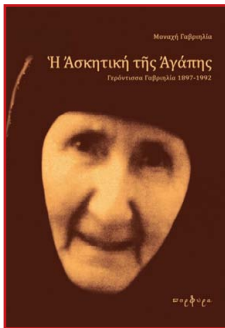
Μέρος Γ'.

† Πρεσβυτέρου Βασιλείου Σπηλιοπούλου

Δ'. Μηνύματα - Ὁράσεις - Πλάνες

Οἱ Πατέρες ἀπὸ νωρὴς διευκρίνησαν τὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, πὼς ὁ δαίμονας, ἐπειδὴ εἶναι πνεῦμα, ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ μετασχηματίζεται καὶ νὰ φανερώνεται στοὺς ἀνθρώπους ὄχι μόνο ὡς ἄγγελος σκότους, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄγγελος φωτός.

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μᾶς προτρῖπει: «**Μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ**» (Ἰωάν. 4, 1).

Γι' αὐτὸ ἐξ ἄλλου ἔχουν καὶ τὸν Γέροντα οἱ Μοναχοί, στὸν ὁποῖο ἐπὶ καθημερινῆς βάσεως ἐμπιστεύονται τοὺς λογισμοὺς καὶ τὶς ἐμπειρίες τους, ἀλλὰ καὶ τὸν Πνευματικὸ οἱ κοσμικοί, γιὰ νὰ διακρίνουν αὐτοὶ τὰ πνεύματα, μὲ τὴν βοήθεια φυσικὰ τῆς Θείας Χάριτος.

Τὰ Γεροντικὰ εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἱστορίες Μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι ἔκρυσαν τὶς «ἐμπειρίες» τους

(*) Περιοδ. «Θεοδρομία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2008, σελ. 565-603. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

ἀπὸ τὸν Γέροντά τους καί, κυριολεκτικά, τοὺς κατάπιε ὁ σατανᾶς ἢ γλύτωσαν τὴν τελευταία στιγμή μὲ τὴν εὐχή καὶ μόνο τοῦ Γέροντα.

Στὸ βιβλίό αὐτὸ «Ἀσκητικὴ τῆς Ἀγάπης», δὲν βλέπουμε αὐτὴ τὴν πράξη ταπεινώσεως καὶ ἀσφαλείας, ἀλλὰ ἀντίθετα, ἂν ἀκολουθήσουμε τὸ πρότυπο τῆς Γαβριηλίας ποὺ μᾶς προβάλλει ἢ συγγραφέας, τότε θὰ πρέπει ἀδιακρίτως νὰ πιστεύουμε σὲ κάθε ὄραμα καὶ «θαῦμα», νὰ θεωρήσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀγίους καὶ νὰ κάνουμε ὑπακοὴ στὸν ὁποιοδήποτε λογισμό μας.

Ἄναφέρονται στὸ βιβλίό δεκάδες «μηνύματα» καὶ ὁράσεις, πουθενὰ ὅμως δὲν ἀναφέρεται ἢ καταφυγὴ σὲ κάποιον Πνευματικὸ γιὰ τὴν «διάγνωση». **Ἀ**ντίθετα, ἡ Γερόντισσα ὄχι μόνο δὲν εἶχε ἀνάγκη Πνευματικοῦ γιὰ νὰ τὴν καθοδηγεῖ, ἀλλὰ γίνεται ἡ ἴδια καθοδηγητὴς ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται στὸ βιβλίό ὡς πνευματικοπαῖδια τῆς. **Ἐ**πομένως καὶ μόνον αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ χαρακτηρίσει κάποιος τὸ βιβλίό ἐπικίνδυνο καὶ λανθασμένο πρότυπο γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ Χριστιανοῦ.

Διάφορα «μηνύματα» ἔχουμε στὶς σελίδες 23, 40, 41, 47 καὶ ἀλλοῦ, ἐνῶ ὁράματα στὶς σελ. 39, 78 καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα σημεῖα.

Στὴν σελ. 47 μάλιστα καὶ στὴν 268 ἀναλυτικότερα, ἡ Γερόντισσα παίρνει ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τὸ «μῆνυμα» γιὰ νὰ γίνεи Μοναχὴ, καὶ τὸ πραγματοποιεῖ χωρὶς τὴν παραμικρὴ συμβουλὴ ἀπὸ κάποιον Πνευματικὸ.

Ἐχει ἀκόμα γίνεи ἤδη λόγος γιὰ τὴν «ἀορασία» τῆς (σελ. 192) καὶ τὴν στενὴ σχέση μὲ τοὺς ἀγγέλους, γιὰ τοὺς ὁποῖους ἀτυχῶς ἀναφέρει ἡ Γερόντισσα πὼς **βλέπουν τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ** (σελ. 443) καὶ φυσικὰ προκαλεῖ ἐντύπωση τὸ γεγονὸς πὼς ἐνῶ ἔκαναν τόση παρέα μαζί τῆς δὲν τὴν πληροφόρησαν γιὰ τὴν ἐσφαλμένη αὐτὴ θέση! «**Θεὸν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε**» (Ἰωάν. 1, 18).

* * *

■ **Ἰαματικὸ χάρισμα**

Θὰ ἀποτελοῦσε ὅμως τὴν μεγαλύτερη παράλειψη, ἐὰν δὲν ἀναφερόμασταν στὸ «**χάρισμα**» τῶν χειρῶν, ἀφ' ἐνὸς μὲν, διότι εἶναι ἓνα στοιχεῖο ποὺ χωρὶς τὴν ἀνάγκη ἄλλων ἐπιχειρημάτων, ἀποδεικνύει τὴν οἰκτρὴ πλάνη, στὴν ὁποία εἶχε περιπέσει ἡ Γερόντισσα καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ στερούσαμε ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη τὸ γέλιο ποὺ προσφέρουν τέτοιες ἀνοησίες.

Κάποιες φορές λέει, *ἔκαιγαν καὶ κοκκίνιζαν τὰ χέρια τῆς τάχα ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα*. **Ἄ**ν τότε βρισκόταν κάποιος μὲ προβλήματα υγείας

καὶ τὸν ἀκουμποῦσε, θεραπευόταν ὁ ἀσθενὴς καὶ ἀνακουφιζόταν ἢ ἴδια ἀπὸ τὸ ἐγκαυμα· ἀλλιῶς ξέπλενε τὰ χέρια της μὲ ἄφθονο νερό, γιὰ νὰ ἀνακουφιστεῖ (σελ. 137).

* * *

Ἄς κάνουμε ἐδῶ κάποιες ἀπαραίτητες ἂν καὶ αὐτονόητες γιὰ Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς παρατηρήσεις:

α) Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα *δὲν καίει*, οὔτε ταλαιπωρεῖ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἀντιθέτως τὸν «ἀναπαύει», τὸν «δροσιρίζει» καὶ τὸν φωτίζει καὶ μάλιστα δὲν περιορίζεται σ' ἓνα μέρος τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸν ἀγιάζει ὁλόκληρο, ψυχῇ τε καὶ σώματι. **Ὁ** μόνος ποὺ *καίεται* ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὁ Διάβολος, ὅποτε: **ἦ** πραγματικὰ ἡ Γερόντισσα ἐπισκιαζόταν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, **ἦ** ἴδια ὅμως εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ δαιμόνιο, πρᾶγμα μᾶλλον ἀπίθανο, **ἦ** τὸ πνεῦμα ποὺ «ἐπεσκίαζε» τὴν Γερόντισσα δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτο καὶ πονηρὸ πνεῦμα.

β) **Ὁ**ταν κάποιος πνευματοφόρος ἄνθρωπος μεταδίδει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δὲν τὸ χάνει ὁ ἴδιος, διότι δὲν μιλάμε γιὰ κάτι ὑλικὸ καὶ ποσοτικόν. **Ἄν** συνέβαινε κάτι τέτοιο, τότε δὲν θὰ μπορούσαν οἱ Ἀπόστολοι νὰ χειροτονήσουν ἄλλους Ἀρχιερεῖς παρὰ μόνο 12, ἓναν ὁ καθένας, καὶ ὕστερα *θὰ ἔχαναν οἱ ἴδιοι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα*, ὅποτε δὲν θὰ μιλούσαμε σήμερα στὴν Ἐκκλησία γιὰ Ἁγίους Ἀποστόλους.

γ) Ἀποτελεῖ μεγάλη βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ ἀντιμετωπίζεται σὰν *λεκὲς ποὺ ξεπλένεται μέσα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ καὶ φεύγει*. Αὐτὸ θυμίζει περισσότερο διαφήμιση ἀπορρυπαντικοῦ, παρὰ «χάρισμα» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

* * *

Ε'. Ἡ Ἀγάπη

Παρ' ὅλα τὰ παραπάνω, θὰ μπορούσε κάποιος νὰ προβάλει τὴν ἐνσταση, ὅτι ἡ Γερόντισσα, κινούμενη ἀπὸ ἀγάπη, τὴν μεγαλύτερη χριστιανικὴ ἀρετὴ, ἔπραξε ὅ, τι ἔπραξε, ἀφοῦ «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν».

Ὁπως ὅμως θὰ δοῦμε, ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸ «προνόμιον» τῶν ὀρθοδόξων, ἀλλὰ ὅλες οἱ κινήσεις τὴν τοποθετοῦν πολὺ ψηλὰ στὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν. **Σημασία ἔχει τὸ πὼς νοηματοδοτεῖ κανεὶς τὴν λέξη ἀγάπη.**

Ἄν δεχθοῦμε τὴν ἐρμηνεῖα τῆς Γαβριηλίας ποὺ ταυτίζει τὴν ἀγάπη μὲ τὸν συγκρητισμὸ καὶ τὴν ἄρνηση τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας στὴν Ἀλήθεια, τότε οὔτε ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἀγάπη, οὔτε ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Ἀγάπης ἔχει ἴχνος ἀπ'

αυτήν, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο μᾶς προτρέπουν νὰ ἀποφεύγουμε τὶς συναναστροφές τῶν αἰρετικῶν.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἀγάπη, ποὺ ἰσοπεδώνει ὅλες τὶς θρησκευεῖες καὶ ὅλα τὰ πιστεύω, εἶναι ἐφεύρημα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὁποίας παρουσιάζονται ὡς κατακλυζόμενοι καὶ κατακλύζοντες τὰ πάντα μὲ ἀπειρη ἀγάπη, καθὼς καὶ ἀτάραχοι ἄνθρωποι.

Ἦρέπει νὰ ξέρουμε, ὁμως, πὼς αὐτὴ ἡ ἡρεμία δὲν εἶναι χάρισμα καὶ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα ἐπίπονης καὶ ἐπίμονης προσπάθειας γιὰ τὴν εὐκολη παραπλάνηση τῶν «συναισθηματικῶν» ἀνθρώπων, πολλὰς φορές δὲ καὶ ἀποτέλεσμα ἀποχαυνώσεως ἔπειτα ἀπὸ συστηματικὴ πλύση ἐγκεφάλου.

Ἡ προβολὴ αὐτῆς τῆς ἡρεμίας καὶ ἀταραξίας ἴσως νὰ εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς κυκλοφορίας κασετῶν μὲ τὴν πραότατη(;) φωνὴ τῆς Γερόντισσας νὰ ἀπαντᾷ σὲ ἐρωτήσεις πνευματικῆς φύσεως.

Ἄς μὴν ἐπηρεαζόμεσθε ὁμως ἀπὸ τέτοια ἐξωτερικὰ στοιχεῖα, ποὺ κάθε ἄλλο, παρὰ στὴν ἀπαιτούμενη ἐγρήγορση μᾶς κρατοῦν. Οἱ Πατέρες μᾶς προειδοποιοῦν ξεκάθαρα, ὅτι ἔτσι ἀκριβῶς θὰ ἔρθει ὁ Ἀντίχριστος: «Θὰ εἶναι ταπεινός, ἡσυχος, θὰ μισεῖ τὴν ἀδικία, θὰ ἀποστρέφεται τὰ εἰδωλα, θὰ προτιμᾷ τὴν εὐσέβειαν, ἀγαθός, φιλόπτωχος, εὐειδὴς καθ' ὑπερβολὴν, εὐκατάστατος, ἰλαρὸς εἰς ὅλους» (ἅγ. Ἐφραίμ ὁ Σϋρος).

Ἔτσι ὁμως θὰ εἶναι καὶ οἱ πρόδρομοι καὶ ὁπαδοὶ του. Ὁ Σαῖ Μπάμπα π.χ. πιστεύει πὼς ὅλες οἱ πειθαρχήσεις, ὅπως ἡ γιόγκα καὶ ὁ διαλογισμός, εἶναι χάσιμο χρόνου καὶ ἐπικίνδυνες, ἂν δὲν ὑπάρχει «ἠθικὴ βάση»: «Ἀλήθεια (sathya), Ἀρετὴ (Dharma), Εἰρήνη (santi), Ἀγάπη (Prema), καὶ μὴ-βία (ahimsa)»⁷⁶.

Ὁ ἴδιος πάλι «κατακλύζει τοὺς πάντες μὲ ἀπειρη ἀγάπη, ἀναζητᾷ τὴν ἀγάπη παντοῦ καὶ τὴν ἐγκαθιστᾷ στὴν καρδιὰ κάθε ἀνθρώπου»⁷⁷, ἐνῶ καὶ στὸ ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου «Εἰσαγωγή στὴν διδασκαλία τοῦ Σρι Σάτβα Σαῖ Μπάμπα», ἀναφέρεται:

• **«ὑπάρχει μόνον μία θρησκεία, ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης, ὑπάρχει μόνον μία κοινωνικὴ τάξη, ἡ κοινωνικὴ τάξη τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπάρχει μόνον μιὰ γλῶσσα, ἡ γλῶσσα τῆς καρδιάς»⁷⁸. Ἀκόμα ὁ ἴδιος μᾶς λέει ἄλλοῦ πὼς «μόλις ὑπερνικήσουμε τὸ φόβο μας καὶ ἀντιλη-**

76. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Διαλογισμός...*, σελ. 80.

77. Αὐτόθι, σελ. 158.

78. Αὐτόθι, σελ. 64, 163.

φθοῦμε πὼς ὅλα στὴ ζωὴ εἶναι Ἕνα, θὰ εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ ἀφεθοῦμε νὰ ἀγαπᾶμε ὅλο καὶ μεγαλύτερο κύκλο ἀνθρώπων»⁷⁹.

Μά, θὰ ἐπιμείνει κάποιος, ὅπως καὶ νὰ ἴναι τὰ πράγματα, ἡ Γερρόντισσα διηκόνησε τὸν Χριστὸ στὸ πρόσωπο τοῦ πλησίον.

Εἶναι ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα; **Τὸ** καλὸ γιὰ νὰ εἶναι καλὸ θὰ πρέπει νὰ γίνεται καὶ καλῶς.

• **Ἄν** γιὰ παράδειγμα μὲ πρόφαση τὴν ἀγάπη, ποὺ διδάσκει ἡ Ἐκκλησία, ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ κάθε ἄλλη τῆς διδαχῆ καὶ ἀποδεχόμαστε πλάνες καὶ ψευδεῖς διδασκαλίες ὡς ἀληθεῖς, τότε τὸ καλὸ δὲν γίνεται καλῶς καὶ παύει νὰ θεωρεῖται καλὸ. **Αὐτὴ** εἶναι ἡ πρώτη μας ἔνσταση.

• **Ἡ** δεύτερη ἔνσταση ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ ἂν τελειῶς ἐλεύθερα καὶ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον ἔκανε ἡ Γερρόντισσα ὅλο αὐτὸ τὸ ἔργο τῆς «ἀγάπης». **«Ἡ** ὀνομαζόμενη ἀνιδιοτελὴς ὑπηρεσία, ἐντάσσεται στὴν πρώτη ἀτραπὸ τῆς γιόγκα, τὴν λεγόμενη “Κάρμα γιόγκα”. **Εἶναι** ὑπηρεσία χωρὶς προσκόλληση στὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξης σου... **Τὸ** μονοπάτι αὐτὸ προετοιμάζει ἄλλες μορφές γιόγκα, ἀνώτερης τάξης. **Γι’** αὐτὸ ἡ ἀνιδιοτελὴς ὑπηρεσία τονίζεται στὸ σεμινάριο αὐτογνωσίας κατὰ τὸν πρῶτο χρόνο, ἐνῶ κατὰ τὸν δεῦτερο χρόνο προσφέρονται οἱ τεχνικὲς διαλογισμοῦ ποὺ κινοῦνται πέρα ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς ἀνιδιοτελοῦς ὑπηρεσίας»⁸⁰.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωση, λοιπόν, τοῦ συγκεκριμένου βιβλίου, φρονοῦμε πὼς ὁ ἀναγνώστης εἶναι ἀπόλυτα ἔτοιμος νὰ παρακολουθήσει τὸ δεῦτερο ἔτος τοῦ σεμιναρίου, χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία.

* * *

Τίθεται ἐξ ἄλλου τὸ ἐρώτημα: **Πῶς** σ’ ἓνα Ἄσραμ, ποὺ σκοπὸς τῶν ἐγκαταβιούντων εἶναι ἡ ὑπηρεσία τοῦ γκουρού⁸¹, ἔμεινε μία Ὁρθόδοξη Μοναχὴ, ἀκολουθώντας μάλιστα πιστὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἄσραμ, ἀκόμα καὶ εὑρισκομένη μακριὰ ἀπ’ αὐτό, ὅποτε δὲν ἐυσταθεῖ ἡ δικαιολογία τοῦ καταναγκασμοῦ;

Ἄς δοῦμε τι λέει σχετικὰ τὸ Σατιανάντασραμ:

• **«Ἡ** ἀνιδιοτελὴς ὑπηρεσία ἀποτελεῖ προσπάθεια γιὰ τὸν ἐξαναγκασμὸ τοῦ νοῦ ἀπὸ τὶς χονδροειδέστατες ἐπιθυμίες του», ἐνῶ γιὰ

79. Αὐτόθι, σελ. 179.

80. Αὐτόθι, σελ. 182.

81. Βλέπε π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Γκουρουϊσμός...*, σελ. 31-31 κ.έ.

ὄσους βρίσκονται στὸ Ἄσραμ, ἀναφέρει: **«Τὸ Ἄσραμ δὲν εἶναι ἓνα μέρος ὅπου οἱ σανυάνσις⁸² κάθονται τεμπέλικα καὶ μιλᾶνε γιὰ τὸ Θεὸ ἢ τὸ Μπράχμαν ὅλη μέρα... Ἐργάζονται ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ... Ἡ ἐργασία ποὺ κάνουν δὲν εἶναι ἰδιοτελὴς ἢ μὲ ἐγωϊστικὸ κίνητρο... Ὅταν ἔρχεστε στὸ Ἄσραμ καὶ ὑπηρετεῖτε τὸν γκουροῦ καὶ ἐργάζεστε γι' αὐτόν, καθαρίζετε ἀσυνεῖδητα τὸ δρόμο καὶ ἐπιτρέπετε στὴν ἐνέργεια νὰ περάσει στὰ ἀνώτερα καὶ πιὸ δυνατὰ κέντρα... Ἡ μέρα ἀρχίζει στὶς 4 τὸ πρωῒ καὶ τελειώνει στὶς 9 τὸ βράδυ»⁸³. Ἀκοῦμε ἓναν ἄλλο Σανυάνσις νὰ λέει: «σηκώνομαι στὶς 4 τὸ πρωῒ καὶ κάθομαι στὴν σιωπὴ ἀκούγοντας μόνο τὰ πουλιά... μετὰ κατεβαίνω στὸν Γάγγη... στὶς 12 τρώω τὸ μεσημεριανό... 5 μὲ 6 περίπατο, μέχρι τὶς 8 ἡσυχία. Ἀπὸ τὶς 9 μέχρι τὶς 4 τὸ πρωῒ κλείδωμα.**

Καὶ ὅμως, αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμα τῆς Γερόντισσας (σελ. 71), καὶ μάλιστα μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἄσραμ, καὶ τὸ ὁποῖο, ὄχι μόνο εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τῶν Σανυάνσις, ἀλλὰ δὲν περιλαμβάνει καὶ πουθενὰ προσευχὴ, ἢ ὁποῖα ἀντικαθίσταται μὲ τὸ θαυμασμὸ τῆς φύσης καὶ τὸ ἄκουσμα τῶν πουλιῶν, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει τὴν ἐπίδραση καὶ τὴν συμμετοχὴ στὴν ἰνδουϊστικὴ λατρεία καὶ φιλοσοφία.

Τέλος ἄς ἀκούσουμε τὶ ἔλεγε ὁ γέροντας Πορφύριος Μπαϊρακτάρης γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν ομάδων αὐτῶν: «Μωρὲ ποιά ἀγάπη διδάσκουνε; Ρὲ κουτέ. Βρὲ σῶπα βρέ. Ἡ ἀγάπη ἢ ἀληθινή, εἶναι ἢ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ»⁸⁴.

* * *

ΣΤ'. Φυσιοθεραπεία

Τέλος, θὰ ἐκθέσουμε τὸν προβληματισμὸ μας γιὰ τὸ πόσο ἔχει νὰ κάνει ἡ φυσιοθεραπεία, ἢ ὁποῖα ἀναφέρεται ὅτι ἡσκεῖτο ἀπὸ τὴν Γερόντισσα, μὲ τὴν γνωστὴ, κλασσικὴ, παγκοσμίως ἀποδεκτὴ καὶ ἀναμφισβήτητη ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

Ἐάν, λοιπόν, εἶχε ὁποιαδήποτε σχέση μὲ τὴν ἰατρικὴ, πῶς μπορούσε νὰ θεραπεύει, πρὶν κἂν ἀρχίσει τὶς σπουδὲς τῆς φυσιοθεραπείας (σελ. 28); **Τί σημαίνει ὁ ὅρος «χειροποδιστῆς» (σελ. 29); **Ποιά** εἶναι ἡ εἰδικότητα ποὺ θεραπεύει ψυχὴ καὶ σῶμα (σελ. 30); **Ποιός** γιατρὸς θεραπεύει μ' ἓνα ἄγγιγμα, φαινόμενο σύνθετος στὶς**

82. Οἱ ἰνδουϊστὲς μοναχοί, σκλάβοι καὶ ὑποτακτικοὶ καὶ μαθητὲς τοῦ γκουροῦ.

83. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Γκουρουῖσμός...*, σελ. 46-47.

84. Κασέτες καὶ βιβλιαράκια, «Τὸ πνεῦμα τὸ ὀρθόδοξο εἶναι τὸ ἀληθές».

νεοπεντηκοστιανές⁸⁵ και γκουρουϊστικές ομάδες, έντελῶς ὅμως ξένο και ἄγνωστο στην ιατρική ἐπιστήμη;

Ἄκόμα ὑποψίες προκαλεῖ και ὁ συνδυασμὸς τῆς *φυσιοθεραπείας* μετὴν *θετικὴ σκέψη* στὴ σελ. 337, ὅπου ἡ Γερόντισσα λέει: «...*χωρὶς νὰ πάθει τὸ μυαλὸ και ἡ ψυχὴ, τὸ σῶμα δὲν ἀρρωστᾷ. Τώρα πιά τὸ ξέρονν ὅλοι οἱ γιατροί...* Ἄπὸ τὸ κεφάλι ἀρχίζει ἡ ἀρρώστια. *Μετὰ σκέψη. Μετὰ ἀγωνία...* Ἀλλὰ εἶναι και ἓνα ἄλλο... *Αὐτὸς ποὺ κάνει φυσιοθεραπεία, δὲν πρέπει συγχρόνως νὰ μιλά. Ἡ ὁμιλία, ὅπως ξέρεις, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐνέργεια ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος*».

Τέλος εἶναι εὐλογο τὸ ἐρώτημα: **Γ**ιὰ ποιὸν λόγο ἓνα Ἄσραμ ἐκδίδει, και μάλιστα μετὰ δικὰ του ἔξοδα, τὸ βιβλίο τῆς Γαβριηλίας, ποὺ περιέχει φωτογραφίες μετὰ τὶς διάφορες στάσεις τῶν χειρῶν τῆς και τὴν μέθοδο δικῆς τῆς ἐμπνεύσεως (σελ. 51), ἂν δὲν ἔχουν σχέση μετὰ τὶς δικές τους μεθόδους και ἀντιλήψεις; **Τ**όσο πολὺ ἐκτιμοῦν οἱ Ἰνδουιστῆς και οἱ γκουροῦ τὴν ἐπιστήμη και κόπτονται γιὰ τὴν πρόοδό τῆς, ἢ μήπως ἡ Γερόντισσα ἦταν τόσο σπουδαία ἐπιστημῶν ποὺ ἐφεῦρε μεθόδους θεραπείας χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐπιστημονικὴ και ἐργαστηριακὴ ἔρευνα και μελέτη;

Ἦ ὅλα τὰ παραπάνω μᾶς παραπέμπουν, δυστυχῶς, στὶς λεγόμενες «*ἐναλλακτικὲς θεραπείες*», οἱ ὁποῖες, φυσικά, εἶναι ἀσυμβίβαστες μετὴν Ὁρθόδοξη Πίστη και τὴν ιδιότητα τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, ἀφοῦ βασίζονται σὲ ἀνατολικῆς προελεύσεως κοσμοθεωρίες και ἐπιδράσεις και κυρίως στὴν *ὀλιστικὴ θεώρηση τοῦ κόσμου*.

Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειώσουμε, ὅτι στὴν χώρα μας, τὴν δεκαετία τοῦ '80, καταβλήθηκαν προσπάθειες ἐνοποίησης τῶν λεγομένων *μεταφυσικῶν ομάδων*, γιὰ τὴν δημιουργία Ὁμοσπονδίας Ἀποκρυφιστικῶν Κινήσεων... **Ἡ** πρώτη συνάντηση πραγματοποιήθηκε στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... **Τ**ὸ κείμενο τῆς συνάντησης... ἀναφέρει πὼς ὑπάρχουν ἄπειρες πτυχές και διακλαδώσεις τῆς μεταφυσικῆς φιλοσοφίας.

85. Γιὰ μιὰ πλήρη και ὀλοκληρωμένη ἐνημέρωση γιὰ τὰ «*ιαματικά χαρίσματα*» τῶν νεοπεντηκοστιανῶν και τὴν ἐρμηνεία τους, συνιστοῦμε τὸ ὑπέροχο βιβλίο τοῦ π. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΡΟΥΖ, «*Ἡ Ὁρθοδοξία και ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος*», ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «*ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ*», τοῦ Συλλόγου Προστασίας Ἀγενήτου Παιδιοῦ.

• **Δ**ὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἂν χαρακτηρίζαμε τὸ βιβλίο αὐτὸ «*ἀντίδοτο*» τῆς Γαβριηλίας, ἀφοῦ διαβάζοντάς το ἔχεις τὴν αἴσθηση ὅτι γράφτηκε ὡς ἀπάντηση στὴν «*Ἀσκητικὴ τῆς Ἀγάπης*», ἐφόσον ἐρμηνεύει ὅλα σχεδὸν τὰ φαινόμενα τῆς «*Νέας Ἐποχῆς*» και τὶς ἐπιρροές τοῦ Ἰνδουισμού στὴ Δύση.

Παραθέτει μάλιστα ένα άτελές σχέδιο που χαρακτηρίζεται πρώτη μελέτη... Στὸ κείμενο παρατίθενται 4 στήλες: Ὄρησκεία, Ἐσωτερισμός, Σχολές Γιόγκα καὶ Ὑγεία, στὴν ὁποία συμπεριελήφθη καὶ ἡ *φυσιοθεραπευτική*⁸⁶.

Ἄκόμα, οἱ ἀπόψεις τῆς Γερόντισσας συμβαδίζουν σὲ πολλὰ σημεῖα μὲ τὶς ἀπόψεις ἄλλων «ἐναλλακτικῶν θεραπειῶν», ἀφοῦ ἔχουν ἄλλωστε ὅλες τὴν ἴδια βάση καὶ ἀποτελοῦν οὐσιαστικὰ «διασκευές τοῦ ἴδιου ἔργου».

* * *

Θὰ παραθέσουμε, λοιπόν, κάποιες ὁμοιότητες τῆς «*φυσιοθεραπείας*» ποὺ ἀσκοῦσε ἡ Γερόντισσα (χρησιμοποιώντας σὰν ὁδηγὸ τὶς δικές της σκέψεις), μὲ κάτι, φαινομενικὰ ἄσχετο, τὴν *ὁμοιοπαθητική*, ὅπως παρουσιάζονται στὸ βιβλίο τῆς Πρωτοβουλίας Γονέων Βορ. Ἑλλάδος, γιὰ νὰ γίνει πιὸ κατανοητὴ καὶ ἐμφανῆς ἡ σχέση τῶν «θεραπειῶν» αὐτῶν:

α) «...Μὲ βάση αὐτὴ τὴν κοσμοθεωρία τοῦ ἀπολύτου πανθειστικοῦ μονισμοῦ, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸ γνωστὸ δόγμα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ “ἐν τὸ πᾶν” (ὅλα εἶναι ἓνα), ἐρμηνεύει ἡ ὁμοιοπαθητικὴ καὶ τὸ φαινόμενο τῆς ἀσθένειας: Ἡ ζωὴ ὑπάρχει ὅσο ὁ ὑπέρτατος Θεὸς ποὺ εἶναι μιὰ οὐσία, ρέει συνεχῶς πρὸς τὰ ὄντα... Αὐτὴ ἡ θεία οὐσία ἢ ἐνέργεια... εἶναι αὐτὸ ποὺ ἡ ὁμοιοπαθητικὴ ὀνομάζει “Ζωτικὴ ἐνέργεια”»⁸⁷.

• (Παράβαλε τὶς ἀπόψεις τῆς Γερόντισσας γιὰ τὸ *μαῦρο χρῶμα* καὶ δὲς καὶ τὸ κεφάλαιο περὶ τῆς *ὀλιστικῆς θεωρήσεως* τοῦ παρόντος).

β) «Κατὰ τὸν Γιώργο Βυθούλκα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁμοιοπαθητικὴ καὶ τὸ *βελονισμό*, μιὰ ἄλλη θεραπευτικὴ μέθοδος εἶναι ἡ “δι’ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν” ἀπὸ ἓνα ὑψηλῆς πνευματικῆς στάθμης ἄτομο... ποὺ στὴν πραγματικότητα εἶναι κανάλι παγκοσμίων ἐνεργειῶν»⁸⁸.

• (Βλέπε σελ. 28 τῆς «*Ἀσκητικῆς τῆς Ἀγάπης*» περὶ τοῦ *χαρίσματος τῶν χειρῶν* τῆς ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι θεράπευε πρὶν ἀρχίσει τὶς σπουδές της, ἀλλά, ὅπως λέει ἡ ἴδια, «ἄλλος ἦταν ὁ θεράπων». Προφανῶς αὐτὴ ἦταν τὸ κανάλι).

γ) «Ἐνα ἄλλο σημαντικὸ σημεῖο τῆς θεωρίας τῆς ὁμοιοπαθητικῆς εἶναι ἡ θεωρία τῶν “μιασμάτων”, μὲ τὴν ὁποία οἱ ὁμοιοπαθητικοὶ προσπαθοῦν νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν δημιουργία τῶν διαφορῶν ἀσθενειῶν...

86. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Γκουρουϊσμός...*, σελ. 68, 83.

87. «Ἡ ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ὀρθόδοξη πίστη», *Πρωτοβουλία Γονέων Βορείου Ἑλλάδος*, σελ. 8.

88. Αὐτόθι, σελ. 12.

Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ἐλεύθερος, πλάστηκε μὲ τὴν δυνατότητα νὰ σκέπτεται καὶ νὰ πράττει εἴτε τὸ καλὸ εἴτε τὸ κακὸ. **Γιὰ** νὰ γίνῃ λοιπὸν ἐπιρρεπὴς στὸ ψωρικὸ μίasma... θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία γιὰ τὸ λανθασμένο καὶ τὸ κακὸ. **Ἔτσι** ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐπιθυμῇ τὸ κακὸ προετοιμάζει τὸ σῶμα νὰ δεχθεῖ τὴν ἀσθένεια»⁸⁹

• (Βλέπε στὴν ὑποενότητα τῆς μελέτης μας περὶ τῆς **θετικῆς σκέψεως**).

δ) Ἄλλωστε, ἡ **ὁμοιοπαθητικὴ θεραπεία** προχωρεῖ ἀπὸ τὴν ψυχὴ πρὸς τὸν νοῦ καὶ τὸ σῶμα⁹⁰, ἢ ὅπως τὸ λέει ἡ Γερόντισσα: **«Ὁ,τι ἔχει σχέση μὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει σχέση καὶ μὲ τὴν ψυχὴ του. Ἄν** πᾶτε κάποτε νὰ θεραπεύσετε ἓνα χέρι ποὺ πονεῖ ἢ ἓνα πόδι, βλέπετε ὅτι πονεῖ περισσότερο ἢ ψυχὴ...» (σελ. 338).

* * *

Ζ'. Ἀρίστη εἰσαγωγὴ στὸν Γκουρουϊσμὸ

Ἐπὶ ἄρχουν πολλὰ ἀκόμα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ὠφελήσουν κάτι παραπάνω ὅποιον προκατελημμένα πιστεύει στὴν ἀγιότητα τῆς Γερόντισσας, ἐνῶ τὰ λίγα αὐτὰ θὰ βοηθήσουν τὸν καλοπροαίρετο καὶ ὅποιον πραγματικὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀλήθεια. **«Ὁ** ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω».

Πάντως ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ πρᾶγμα, τὸ βιβλίο αὐτό, **«Ἡ Ἀσκητικὴ τῆς Ἀγάπης»**, ἀποτελεῖ **ἀρίστη εἰσαγωγὴ στὸν Γκουρουϊσμὸ** καὶ ἓνα ὄπλο στὰ χέρια τῆς «Νέας Ἐποχῆς» γιὰ τὴν διάβρωση τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως καὶ τὸ ἀνοιγμα τοῦ δρόμου γιὰ τὴν ἰδρυση τῆς Πανθησκείας.

Ὅμως, ὅπως πολὺ ὁμορφα εἶπε ὁ γέροντας Πορφύριος: **«Μόνον** ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἐνώνει, καὶ ὅλοι πρέπει νὰ προσευχόμεστε νὰ ἔρθουνε σ' αὐτὴ τὴν θρησκεία. **Ἔτσι** θὰ γίνῃ ἡ ἐνωσις, ὅχι μὲ τὸ νὰ πιστεύετε ὅτι ὅλοι εἴμαστε τὸ ἴδιο καὶ ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι τὸ ἴδιο. **Ἄ**ν εἶναι τὸ ἴδιο»⁹¹.

Ἐπίσης κατὰ τὸν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο, **«ἐκεῖνος** ποὺ θὰ συγκρίνει τὸ Ἅγιον Ὅρος μὲ τὰ Ἱμαλία, καὶ θὰ σπεύσει νὰ βγάλει τὸ συμπέρασμα πὼς εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἀγνοεῖ κάτι πολὺ βασικό... **Ἄ**ν ὑπάρχει, λοιπὸν, κοινὸ στοιχεῖο μεταξὺ τῆς ἀσκητικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῶν ομάδων αὐτῶν, ἢ τῶν τεχνικῶν τους. **Τὸ** ὅτι συμπερασματικὰ προβάλλεται μιὰ τέτοια ἀνύπαρκτη θέση ἀποτελεῖ

89. Αὐτόθι, σελ. 17.

90. Αὐτόθι, σελ. 20.

91. Κασέτες καὶ βιβλιαράκια, «Τὸ πνεῦμα τὸ ὀρθόδοξο εἶναι τὸ ἀληθές».

πλάνη ἢ παγίδα, ἀκόμη καὶ ἂν γίνεται ἀπὸ χριστιανὸς θεολόγους»⁹²

ἡ ἱεραποστόλους, θὰ προσθέταμε ἐμεῖς, ἂν καὶ ἡ Γερόντισσα δὲν δικαιῶται νὰ φέρει τὸν τίτλο αὐτό, ἀφοῦ ἦταν, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς κατηγορίες ποὺ τοὺς προσάπτει, ἐκ πεποιθήσεως ἐναντίον τῶν ἱεραποστόλων καὶ τοῦ ἔργου τους⁹³, ταυτίζοντας τὴν ἱεραποστολὴ μὲ κοινωνικὴ μόνο προσφορά, ἰνδουϊστικῆς μάλιστα προελεύσεως, ὅπως εἶπαμε, καὶ δὲν κατήχησε κανένα στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἀλλὰ ἀντιθέτως «κατηχήθηκε» ἡ ἴδια σὲ ἀλλότρια δόγματα, χωρὶς νὰ δώσει τὴν Ὁρθόδοξη Μαρτυρία καὶ Ὁμολογία ποὺ θὰ ὄφειλε ὡς ἱεραπόστολος.

● Στὴν σελ. 54, γιὰ παράδειγμα, ἀναφέρεται, ἀπροκάλυπτα μάλιστα, πὼς ἡ Γερόντισσα μετεῖχε σὲ τελετὲς γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ γκουροῦ Sivananda, τελετὲς δηλαδὴ λατρείας τοῦ γκουροῦ, ὡς θεοῦ. **Ό**ταν κατὰ τὸ τυπικό, τῆς προσέφεραν νὰ πιεῖ γάλα ἀπὸ αὐτὸ μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε πλύνει ὁ γκουροῦ τὰ πόδια του, αὐτὴ ἀπλῶς ἔπλυνε τὰ χέρια της, λέγοντας *πὼς ἔτσι κάνουμε ἐμεῖς στὴν Ἑλλάδα*.

Τί ζητᾷ ὁμως ἓνας Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς καὶ δὴ ἱεραπόστολος σὲ παγανιστικὲς τελετὲς λατρείας τοῦ γκουροῦ; **Π**οῦ εἶναι ἡ κατήχηση ἢ τοῦλάχιστον ἡ Ὁρθόδοξη Μαρτυρία καὶ Ὁμολογία; **Δ**ὲν διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν παρουσία της πὼς δὲν ὑφίστανται σημαντικὲς διαφορὲς μεταξὺ Ἰνδουϊσμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας;

Εχουμε στὰ Συναξάρια τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας πολλοὺς Μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι θυσίασαν τὴν ζωὴ τους, ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν, ὄχι μόνο νὰ δώσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ποῦν, ὅτι ἔδωσαν *λίβελλο ἀλλαξοπιστίας* ἢ ἀκόμα καὶ παιδιά (στὴν ἡλικία), ποὺ μαρτύρησαν γιὰ νὰ μὴ καταλύσουν, ὄχι τὰ Δόγματα τῆς Πίστεώς μας, ἀλλὰ ἄγραφες καὶ νεώτερες (ὅπως πολλοὶ σήμερα περιφρονητικὰ λένε ζητώντας μάλιστα καὶ τὴν κατάργησή τους) Παραδόσεις, ὅπως τὴν νηστεία τοῦ 15αυγούστου⁹⁴.

92. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Διαλογισμός...*, σελ. 232-233.

93. ● **Β**λ. σελ. 48-49, ὅπου κατηγοροῦνται οἱ ἱεραπόστολοί μας ὡς «καλοπερασάκηδες» σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Γαβριηλία, *πρότυπο ἱεραποστόλου*, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἑτεροδόξους πλὴν ὁμως ἁγίους, κατὰ τὴν Γερόντισσα, ἱεραποστόλους, ὅπως π.χ. ἡ Grundy, σελ. 211-212.

94. ● **Ό** Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐκ Μονεμβασίας μαρτύρησε, ἐπειδὴ δὲν δέχθηκε νὰ καταλύσει τὴν νηστεία τῆς Παναγίας, παρὰ τὸ ὅτι ἡ μητέρα του τὸν παρακαλοῦσε γιὰ τὸ ἀντίθετο. **Ό** Ἅγιος, παρὰ τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας του, ἠρνεῖτο πεισματικά, ἀπαντώντας πρὸς τὴν μητέρα του: **Ε**γὼ **μητέρα εἶμαι παπᾶ παιδὶ καὶ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ τηρῶ τὰ καθιερωμένα**.

Στὸν ἴδιο ἐπίσης γεωγραφικὸ χῶρο, αὐτὸν τῆς Ἰνδίας, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Θωμᾶς κήρυξε τὸν Χριστό, βάπτισε πολλούς, διαλύοντας τὰ δαιμονικὰ εἶδωλα, θαυματουργήσε καὶ τελικῶς μαρτύρησε, ὅσο καὶ ἂν ἡ Γερόντισσα ἐκλαμβάνει τὶς πράξεις αὐτὲς ὡς ἐνδειξη μίσους καὶ φανατισμοῦ.

Οἱ Χριστιανοὶ δὲν καλοῦνται νὰ ἀναζητήσουν κάποιο ἀνύπαρκτο κοινὸ θρησκευτικὸ ἔδαφος ἢ ἓνα κοινὸ δρόμο σωτηρίας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ ὀφείλουν σὲ ὅλους, πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ προσφέρουν καὶ τὴν ὁμολογία «τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος παντὶ τῷ αἰτοῦντι μετὰ πραότητος καὶ φόβου».

Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ δικό μας χρέος, ἰδιαίτερα ὅταν διαπιστώνουμε πὼς σήμερα ὑπάρχουν τόσες φωνές, ποὺ φέρνουν σύγχυση καὶ ἀποπροσανατολίζουν ἀκόμα καὶ ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας⁹⁵.

Στὴν συγγραφέα ὅμως τοῦ βιβλίου, ταιριάζει αὐτὸ ποὺ ὁ π. Ἀντώνιος ἔχει γράψει γιὰ τὸ Νατζέμυ:

«ἰσχυρίζεται πὼς εἶναι χριστιανός. Ταυτόχρονα ἀναγνωρίζει τὸ γκουροῦ Σάϊ Μπάμπα ὡς Δάσκαλο καὶ θεωρεῖ τὴν διδαχὴ του τοῦλάχιστον ἰσάζια μὲ τὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἐχει συναίσθηση πὼς οἱ δύο πραγματικότητες, ἡ προσευχὴ καὶ ὁ διαλογισμός, εἶναι μεταξύ τους ἀσυμβίβαστες; Ἄν ὄντως δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει τὰ δύο αὐτὰ πράγματα, βρίσκεται σὲ οἰκτρὴ πλάνη καὶ παρασύρει σ' αὐτὴ τὴν πλάνη ἀνύποπτους χριστιανούς. Ἄν ὅμως τὸ ἔχει ὑπ' ὄψιν του, τότε πρόκειται γιὰ ἀνέντιμη συμπεριφορὰ καὶ ἀνεπίτρεπτο τρόπο προσηλυτισμοῦ»⁹⁶.

* * *

● Ὡς Ἐπίλογος

«Γιὰ ὅσους εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἡ ἐμμονὴ στὰ δόγματα θεωρεῖται φανατισμός. Γιὰ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους αὐτὸ εἶναι ὄρος ζωῆς καὶ ὑπαρξης. Ἡ ἀποκλειστικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ τὸ χριστολογικὸ δόγμα, εἶναι αὐτὸ ποὺ θεμελιώνει τὴν προσευχὴ καὶ ἰδιαίτερα τὴν νοερὰ προσευχὴ. Χωρὶς αὐτὸ τὸ δόγμα δὲν ὑπάρχει προσευχὴ. Κάθε πνεῦμα ποὺ δὲν ὁμολογεῖ τὸν Χριστὸ “ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα” εἶναι πνεῦμα ἀντιχρίστου. Δὲν πρόκειται, λοιπόν, γιὰ θέμα οἰκουμενικῆς ἐνρῦτητος καὶ φιλαδελφείας ἢ “καλωσύνης”, ὥστε νὰ παραβλέψουμε αὐτὴ τὴν διαφοροποίηση. Ἡ ἀποκλειστικότητα αὐτὴ εἶναι δεῖγμα πραγματικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας»⁹⁷.

(Τέλος)

95. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Διαλογισμός...*, σελ. 237.

96. Αὐτόθι, σελ. 225.

97. Αὐτόθι.